

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 30.

Ottende Sæssion.

22de Møde.

Torsdagen den 15de Januar.

(Forts.)

Indenrigsministeren (forts.): Jeg skal ikke opholde mig ved saadanne Punkter, som nærmest vedrøre Redactionen, og som kunne forandres ved en Omredaction. Mere end en Redaction er det derimod, at den hele Forskjel imellem Ansøgere og Klagere, hvorpaa der er bygget et forskjelligt System i disse Retninger, er saare vilkaarlig. Det er imidlertid et Punkt, som jeg dog hellere vil udvikle ved det andet Lovforslags-Behandling, hvor det træder mere frem, hvor lidt man kan gjenneføre denne Forskjel, s. Ex., naar En har indgivet en Ansøgning, denne afflaes, og Ansøgeren derefter klager over Afslaget osv. Det er kun eet Exempel, men der kan naturligtvis paa vises mange lignende, thi den hele Forskjel er saare elastisk, og dog har den ført til en forskjellig Behandlingsmaade af de to Tilfælde. Jeg skal altsaa ikke dvæle længere ved dette Punkt, men gøre det ærede Thing opmærksomt paa, at det er altid et meget ømt Punkt at ville give Lovforskrifter for det, der hører til Administrationen. Lovgivningen maa naturligtvis drage Grændser for Administrationens Myndighed, og den drager ogsaa saadanne Grændser, idet endog Grundloven har optaget den overordentlig væsentlige og dybt indgribende Bestemmelse, at selve Rets spørgsmaalet om Dyrighedsmyndighedens Grændser henhører under Domstolenes Afgjørelse, men hvad der bestemt er inddraget under Administrationens Omraade har vistnok en saadan

Charakter, at man, saalænge det ligger under Administrationen og ikke er frigtivet til Borgernes frie Samvirken eller paa anden Maade inddraget under Domstolene, maa være meget betænkelig ved at give Love derom. Jeg siger ikke, at det ikke under visse Forhold, med Sagttagelse af visse Regler, under visse Betingelser kan skee; men jeg siger, at man maa være meget betænkelig ved igennem en Lov at gribe ind i det egentlig administrative Omraade. Man maatte være fuldkommen vis paa, at man ikke i Loven opstillede Sætninger, som enten være skadelige eller ialtfald paa en eller anden Maade mislige, eller — jeg gaaer videre — man maatte være vis paa, at det var en Lov, som virkelig var gavnlig; thi jeg kan ikke paa nogen Maade erkende, at man bør vedtage et Lovforslag, til hvis Nøds det ikke kan siges Andet, end at det ikke er skadeligt. Men dette vil jeg dog ikke have anvendt paa nærværende Lovforslag; thi jeg anseer dette for at være ligefrem forkasteligt. Man behøver blot at paavise eller at anskueliggjøre sig 2 eller 3 Tilfælde af 100, hvor det maa erkendes, at der ikke i Sandhed kan skee Lovforslaget fyldest, som det foreligger, for at gøre det klart, at man er kommen ind paa et Omraade, som ligger udenfor Lovgivningen. Jeg behøver ikke at sige, at jeg finder det rigtigt og altid paaseer, hvor jeg kan, at der ikke uden Grund forholdes saadanne Dødsninger i Anledning af en Resolution over en Ansøgning, som kunne være opklarende enten for Ansøgeren eller for Dyrigheden, der har yttret sig over Ansøgningen; men jeg kan ogsaa tænke mig Forhold, hvor man ikke kan gøre, hvad Loven her fordrer, nemlig angive den eller de Grunde, hvorpaa Afslaget er støttet,